

HORNARUL

Organul de specialitate al Uniunii Regnicolare a Măestrilor Hornari din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramureș
Az Erdélyi, Bánáti, Körösvölgyi és Maramarosvidéki Kéményseprőmesterek Országos Egyesületének Szaklapja
Fachblatt des Landesvereines der Rauchfangkehrermeister Siebenbürgens, des Banates, der Krischana u. Maramuresch

Redacția - Szerkesztőség - Redaktion: Redactor responsabil — Felelős szerkesztő — Verantwortlicher Redakteur

CLUJ,

Calea Reg. Ferdinand 117.

LADISLAU PAPP

Colaborator — Társszerkesztő — Hilfsredakteur: COLOMAN PLATZ

Editor-Proprietar: Uniunea Regnicolară

Laptulajdonos: Az országos egyesület

Blatt-Eigentümer: Landes-Verein

Reprivire pe anul 1926.

O epocă plină de lupte am petrecut în acest an. Nu a fost de ajuns a ne lupta cu greutatea vieții, nu a fost de ajuns să ne luptăm pentru a menține echilibrul între scumpetea tot mai mare și între posibilitățile traiului, căci și împrejurări materiale au contribuit mult la greutatea vieții noastre societare. Neîncredere, diferințe întru convingeri ne-au însoțit întru administrarea afacerilor.

Dar constatăm, că conducătorii vieții interne a societății s'au conformat cu stăruință neclintită, acelor greutăți, cari ar fi putut desnădăjdui pe cei neputincioși. Și grație acestei stăruințe, societatea trăește, societatea lucrează și va lucra, până va avea membri conștiincioși.

Nu doresc a mă ocupa cu evenimentele anului în detaliu, ci ating numai în general lucrurile, cari pot fi de importanță pentru cei ce se interesează de ele.

Să vedem, ce a făcut Uniunea noastră întru ameliorarea stării materiale a membrilor?

Declar înainte, că nu vreau să micșorez meritele acelor inspectori județeni și ale acelor colegi, cari întru sfera lor de activitate au operat sporirea taxelor. Dar trebuie să ne provocăm la cazurile, când anume Uniunea a trebuit să intervină pentru buna reușită a scopului. Și nu afirm mult, când vorbesc de conducătorii clujeni, cari în zelul lor de a ajuta pe alții, au neglijat chiar interesele proprii. Până ce în alte locuri tariful actual a trecut peste prețurile vechi, în Cluj suntem cu taxa de hornar abia acolo, unde am stat. Este pentru noi totuși o mângâiere, că sunt locuri, unde colegii asigurați de pâinea de toate zilele. Un rezultat considerabil.

E cunoscut, că adeseori s'a întâmplat din partea autorităților administrative, că împotriva

dispozițiilor legii industriale vechi, valabilă și azi în teritoriile alipite, n'au recunoscut dreptul de moștenire al văduvelor și astfel Uniunea noastră a trebuit să intervină întru apărarea acestui drept. Rezultatul a fost pozitiv. Văduvele beneficiază și mai departe de dreptul pâinei.

Trebuie să trec și asupra organului nostru „Hornarul“. Au fost colegi, cari n'au fost mulțumiți cu micul volum al foaiei, și au fost alții cari au vorbit de scumpetea „Hornarului“. Trebuie să lămurim această chestie din nou, ca în fine să nu fim acuzați cu o economie irațională.

Chiar din faptul, că am întrunit cotizația de membru și abonamentul „Hornarului“, se explică cumcă această foaie servește la publicarea comunicatelor oficiale, dar chiar din acest motiv nu poate satisface tuturor pretențiilor ce i-se pun de către fiecare membru în parte. Nu trebuie să uităm, că cu privire la membrii noștri de diferite naționalități, „Hornarul“ trebuie să apară în trei limbi. Pentru colegii bucovineni ar fi firește convenabil să cuprindă „Hornarul“ cât mai mult text german, — dar nu putem trece cu vederea, că majoritatea membrilor e de limba maghiară, — iar de altă parte trebuie luată în considerare și pretenția statului în privința limbii oficiale a țării. Astfel se nasc neajunsurile, cari sunt foarte greu de eliminat. Rugăm pe colegii nelămuriți, să binevoiască a se interesa de speșele ce le avem cu editarea unei foi ca „Hornarul“. Unde vom ajunge, dacă vom satisface tuturor dorințelor și vom servi în fiecare lună cu o foaie de 10—12 pagini? De unde să luăm atunci speșele de administrație? E un lucru demn de a fi cumpănit serios.

Pe urmă, mandatul conducătorilor actuali expiră la adunarea generală din 4 Mai 1927. Punem la adăpost armele cu cari ne-am luptat

până acum, timp de trei ani, întru realizarea scopurilor noastre, și dorim numai atât, ca cei ce vor urma după noi, să nu scape tot ce am edificat noi cu atâtă greutate și luptă!

Otto Nágel.

Visszapillantás az 1926. évre

Hosszu, küzdelmekkel teljes időszakot éltünk át ebben az évben. Nem volt elég az élet nehézségeivel felvenni a harcot, nem volt elég küzdelmet folytatni azért, hogy a napról-napra súlyosabban reánk nehezedő drágulást valamilyen ellensúlyozzuk, az anyagiak is nagyban hozzájárultak egyesületi életünk térhehez. Bizalmatlanság, egyenletlenség jelzik utját egy egyesület ügymenetének, s számtalan akadályt gördítenek az egyöntetűség elé.

De megállapíthatjuk, hogy az egyesület belső életének vezetői nagy kitartással s szilárd jellemre valló akarással szállottak szembe mindazokkal a nehézségekkel, amelyek bizonyos körülmények között csüggedésbe hozhattak volna bárkit. És hála ennek a lankadatlanságnak, az egyesület él és erős; az egyesület dolgozott és dolgozik s dolgozni fog mindaddig, míg önerzetes tagjai lesznek.

Nem akarok az év eseményeivel részletesen foglalkozni, ámbár általánosságban érintem mind azt, ami történt, ami fontossággal bír ugy egyesekre, mint pedig a közre nézve.

Lássuk először is, mit végzett az egyesület vezetősége a tagok anyagi javának előmozdítására?

Előre kijelentem, hogy a világerő sem akarok a megyei felügyelőknek és kartársaknak az érdemeiből levonni, akik a seprési díjak felemelését a maguk hatáskörében kivívták. De utalnom kell azokra az esetekre, mikor az egyesületnek kellett hathatósan közbelépnie a siker érdekében. És nem állítok sokat, mikor azt mondom, hogy az egyesület vezetősége, mely csaknem teljes számban kolozsvári mesterekből áll, a másokról való gondoskodás közben szinte megfélemedezett a saját érdekeiről. Hiszen ha végigtekintünk az erdélyszerte érvényben levő tarifán, azt tapasztaljuk, hogy talán Kolozsvár áll a legsilányabbul a díjszabást illetőleg. Addig, míg másutt már messze tulszárnyalták a régi díjakat, mi csaknem ugyanott állunk, ahol ezelőtt voltunk. Megnyugtató azonban ránk nézve, hogy vannak helye, ahol ha nem is fényesen, de legalább a mindennapi kenyér tekintetében el vannak

látva a kartársak. Mindenesetre megszívlelendő eredmény.

Tudjuk azt, hogy akárhányszor megtörtént egyes közigazgatási tényezők részéről, hogy nem respektálták eléggé az Erdélyben még mindig érvényben levő ipartörvényt. Ez arra az eredményre vezetett, hogy ha valamelyik kartársunkat elragadta a halál, özvegyének megélhetése vesztélyben forgott. Így volt ez több esetben, mikor az egyesületnek kellett erélyesen közbelépnie az özvegy érdekében. A közbelépés eredményes is volt, mert az özvegyek visszanyerték jogukat s férjük örökébe lépve, jövőjüket biztosíthatták. A Hornarul ezévi számaiban nyomait találjuk az egyesület ezirányu tevékenységének. Nem is kell hozzá kommentárt fűznünk. Aki megérti és megérzi azt, amit az egyesület tett, annak nem kell hosszabb magyarázat, — aki pedig nem érti, — annak ugyis hiába magyaráznók.

Ki kell itt térnem a Hornarul-lal szemben támasztott igényekre és követelésekre is. Voltak olyanok, akik elégedetlenségüket fejezték ki a lap kis terjedelme miatt s voltak még olyanok is, akik azt emlegették, hogy a lap — drága. Ujból és újból ki kell a dolgot magyaráznunk, nehogy az a vád érjen bennünket, hogy oktalan és célszerűtlen gazdálkodtunk.

Már abból a tényből, hogy a tag- és lapdíjat egyesítettük, magyarázatot nyerünk arra nézve, hogy a Hornarul főként hivatalos közlemények közzétételére szolgál, de épen ezért nem is elégítheti ki minden egyes tag igényeit úgy, ahogy azt mindenki külön-külön óhajtaná. Nem szabad elfeledni, hogy a lapnak a különféle nemzetiségű tagokra való tekintetből három nyelven kell megjelennie s így ez az első és legfőbb nehézség. Elhisszük azt, hogy bukovinai kartársaink egyike másika azt szeretné ha több német szöveget tartalmazna a Hornarul, — de viszont nem szabad elfeledni, hogy tagjaink nagy része magyar ajku, — de másrészt a lap hivatalos jellegétől joggal követelhetette az állam, hogy az állam hivatalos nyelvén is beszéljünk benne. Most áll be az az anomália, amit egyelőre nem sikerül kiküszöbölni. Kételkedő kartársainkat csak arra kérjük: érdeklődjenek, mibe kerül egy ilyen lapnak a kiadása? Hová jutunk, ha mindenkinek az igényeit kielégítve, minden hónapban 10—12 oldalas lapot adunk? Hol vesszük akkor az adminisztráció rengeteg költségeit? Gondolkozzunk egy kevésbé a kérdésen.

Végül még egyet: a mostani vezetőség mandátuma a legközelebbi közgyűlésen 1927 május 4-én lejár. Letesszük a fegyvert, melyet

annyi vizsontagság között forgattünk három éven keresztül és csak annyit mondunk, hogy azok akik utánunk jönnek, ugyanugy forgassák azt tovább is, nehogy azt, amit felépíteni sikerült, hamarosan összeomoljon! *Nágel Ottó.*

Pretura plasei Satu-Mare

No. 1524—1926.

Publicațiune

Noi, Pretura plasei Satu-Mare, având în vedere deciziunea d-lui prefect al județului No. 6322—925 privitoare la mărirea circumscripțiilor de hornărit a județului prin deciziunea No. 20993—C—926. Ministerul de Interne a rămas definitivă, în baza § 4 și 5 din statutul județean privitor la industria hornăritului publicăm concurs pentru obținerea brevetului de hornărit pentru circumscripția X Satu-Mare.

Cererile pentru concurs instruate cu toate actele prescrise de § 4 din Art. XVII 1884 se vor înainta la pretura Satu-Mare până la data de 16 Decembrie 1926.

Satu-Mare, la 16 Nov. 1926.

L. S.

Pretorul plăsii Satu-Mare:
ss. *Indiscifrabil.*

Rückblick auf das Jahr 1926

Eine lange Frist von einem Jahr, voll mit Kämpfen, haben wir erlebt. Es war nicht genug mit den Schwierigkeiten des Lebens den Kampf aufzunehmen, um das Gleichgewicht unserer Existenz mit der immer grösser werdenden Teuerung aufrecht zu erhalten. Auch innere materielle Sorgen erschwerten uns die Lasten, — Vertrauenslosigkeit, Uneinigkeit bezeichnen den Weg, der Vereinsadministration.

Wir können aber konstatieren, dass die Vereinsleitung mit einer festen Ausdauer, mit einem charakterstarken Willen, all diesen grossen Schwierigkeiten die Stirne bot. Und der Verein steht aufrecht und arbeitet und wird auch arbeiten, solange er selbstbewusste Mitglieder haben wird.

Ich will die Ereignisse des Jahres nicht einzeln erörtern, und berühre im allgemeinen all das, was für Alle von Interesse sein kann.

Was hat also der Verein in erster Reihe an der Verbesserung der Lage der Mitglieder geleistet?

Ich erkläre voraus, dass ich keinesfalls die Verdienste derjenigen Komitatsinspektoren und Mitglieder vermindern will, die in ihrem eigenen Wirkungskreise die Erhöhung des Tarifes zustande gebracht haben. Ich muss aber auf die Fälle hinweisen, in welchen der Verein intervenieren musste, um einen günstigen Erfolg erzielen zu können. Und ich behaupte nicht allzuviel, wenn ich erkläre, dass die Leitung des Vereins, die fast ganz aus Klausenburger Meistern besteht, in der Bewahrung des Wohls der Kollegen beinahe die eigenen Interessen vergessen hätte. Dies beweist der Umstand, dass die Klausenburger Meister vielleicht die geringsten Einheitspreise haben. — Es ist aber für uns ein Trost, dass an manchen Stellen unsere Kollegen, wenn auch nicht glänzend, aber doch gesichert sind. Und dies ist auch ein nicht geringer Erfolg.

Es ist manchmal vorgekommen, dass gewisse Behörden die Disposition des Gewerbesgesetzes bezüglich der Meisterwitwen nicht respektierten. Die Hinterbliebenen der verstorbenen Meister liefen Gefahr, das gerechte Brot zu verlieren. Da war wiederum der Verein, der dazwischen treten musste. Und heute sind die Witwen und Waisen besorgt. Dies bedarf keiner genaueren Erklärung. Die es fühlen, verstehen es auch.

Hier muss ich auch noch die dem Hornarul gegenüber aufgestellten Forderungen erwähnen. Es sind Kollegen, die unser Blatt für zu teuer halten; andere beklagen sich, dass sein Umfang zu klein ist. Wieder und wieder müssen wir die Sache erklären, um nicht mit einer unzweckmässigen Wirtschaft angeklagt zu werden.

Es ist bekannt, dass der Hornarul hauptsächlich zur Veröffentlichung offizieller Vereinsangelegenheiten dient und eben aus diesem Grunde können wir nicht allen Ansprüchen Genüge leisten, wie es die Einzelnen wünschten. Unsere Mitglieder sind von verschiedenen Nationalitäten, und so entsteht die grösste Schwierigkeit: der „Hornarul“ muss in drei Sprachen erscheinen. Wir halten den Wunsch unserer Bukowinaer Kollegen gerecht, im Hornarul je mehr deutschen Text zu bringen, nun aber ist der grösste Teil unserer Mitglieder von magyarischer Nationalität, — andererseits aber ist auch die Forderung des Staates, im Hornarul in der Sprache des Staates zu reden, ebenfalls berechtigt. — Hier bitten wir nur diejenigen, die unzufrieden sind, sich interessieren zu wollen, was heute das Herausgeben eines solchen Blattes

kosztet? Wo kommen wir denn hin, wenn wir allen Wünschen zuliebe, monatlich 10—12 Seiten starken Hornarul erscheinen lassen? Wovon decken wir dann die Auslagen der Administration?

Zum Schlusse noch etwas. Am 4. Mai 1927 läuft unser dreijähriges Mandat ab. Wir legen unsere Waffen, die wir in den schweren Kämpfen des Anfanges geschwungen haben, hin, und begehren nur so viel, dass diejenigen, die uns folgen, diese Waffen auch weiterhin im Schutze unserer Interessen schwingen, damit nicht all dies, was wir bisher zustande gebracht haben, auf einmal vernichtet werde! *Otto Nágel.*

Kéményeink

Sokat beszélhetnénk azokról a panaszokról, amelyek a szabálytalan építkezések miatt merültek fel s számtalan azoknak az eseteknek a száma, amikor a szabálytalan, sőt egyenesen veszélyes építkezés következtében kiütött tűzvések rengeteg áldozatot követeltek. Természetes, hogy ilyenkor valaki a hibás, nem pedig az az elhanyagolt rendszer, amelynek kétségtelen következménye a baj. Vannak építési szabályaink, de ki gondol ma azokra a kémények építésénél? Sőt, kérdeztem építőmestert is erre vonatkozólag, de nem tudta megmondani a kémények szabályszerű méreteit. De ennél nagyobb baj, hogy az új épületek lakhatási engedélyeit az illetékes hatóságok kiadják, mielőtt meggyőződtek volna arról, hogy a kémények megfelelnek-e a követelményeknek. Van egy nagy péküzem, amelynél — két kemencével — ugyszólván folytonosan működésben van a két kémény. De milyen kémények? Földszintes ház, rendes háztartási tüzeléshez mért kéményekkel, amelyekből a nap minden szakából omlik a szikra. Szikrafogónak nyoma sincs, pedig az egész környék csupa zsindelyfedeles házikó. Csupa csoda, hogy eddig nem égett le az egész városnegyed. Ezt ki látja meg? Legfeljebb az a kéményseprő, akinek a szavát nem igen hallgatják meg, de felelősségre vonják, ha a látszat ellene szól.

Ott vannak falvaink. A gazdák büszkén emlegetik, hogy kőből építették, cseréppel fedték házaikat, csupán arra nem gondolnak, hogy elfeledtek kéményt is építeni azokhoz. Hogy aztán a füsttel együtt szabadon szállongó szikrák milyen könnyen lángba boríthatják a házat, az — úgy látszik — mellékes. Pedig mily kevés költségtöbbletet jelentett volna az a kémény!

Nem is szólok a náddal, szalmával és más gyúlékony anyaggal fedett házakról.

Tekintsünk kissé nyugat felé. A csehországi ősréngetegekben, a felsőausztriai és karinthiai havasokban nem igen építenek kőből. De láttam Csehországban olyan falut, amely egészen fából épült. Igen ám, de minden háznak kéménye is volt s ez a kémény — kőből vagy téglából épült, sőt a legtöbbször toldalék is volt. Lehet, hogy ez a szélvitorlás toldalék csak cifraság akart lenni, de milyen praktikus cifraság! S talán éppen azért alkalmazták, mert a hatóságok lelkiismeretes gondoskodása beleültette a nép tudatába, hogy az óvatosságból nem elég a sok sem.

Ma, amikor minden eszköz rendelkezésünkre áll a célszerű építkezésre, több gondot lehetne fordítani mindazokra a körülményekre, amelyek a vagyonsbiztonságra vonatkoznak. Nem csupán magánosok érdeke, hanem a közés is, a hatóságoké épűgy, mint a háztulajdonosoké. A mi kötelességűnk, hogy küzdjűnk a veszélyes hanyagságok ellen. Tegyűnk félre minden kicsinyes érdeket, ha arról van szó, hogy lelkiismeretűnk szerint kell megsűntetűnk egy közveszélyes szabálytalanságot. Mert igaz, hogy nyugati mintájű ideális állapot megteremtéséhez több nemzedék kell, de valakinek meg is kell kezdenie a nagy munkát. *P.*

Szatmári járás szolgabirői hivatala

1524/1926. sz.

Hirdetmény

A szatmári járás alulirott szolgabirája, tekintettel arra, hogy a prefektus urnak 6322/1925. sz. a. kelt és a kéményseprőkerűletek szapori tására vonatkozó határozata a Belűgyminiszteriumnak 20993/c—1926. sz. rendelete folytán jogerőre emelkedett, — a megyei kéményseprőszabályrendelet 4. és 5. §-a alapján pályázatot hirdet a szatmári X kerűlet mesteri iparának elnyerésére.

Az 1884. XVII. t. c. 4. §-ának rendelkezési szerint felszerelt pályázati kérések 1926. december 16-ig „Pretura Plasei Satu Mare“ cimre terjesztendők be.

Szatmár, 1926. nov. 16.

A szatmári járás szolgabirája:

(P. H.)

Olvashatatlan, s. k.

Unsere Schornsteine

Es gibt so manche Verfügungen in den Baustatuten der Behörden, die für die Form, für die Dimensionen der Bauten streng massgebend sein sollten. Wir aber machen eine traurig entgegengesetzte Erfahrung: alles Gute und Praktische gerät in Vergessenheit. Wo wir nur hinsehen finden wir nur Unregelmässigkeiten. Insbesondere aber steht diese Tatsache für die Schornsteine fest. Es werden neue Häuser gebaut, die Behörden erteilen die Genehmigung zur Bewohnung dieser Häuser, jedoch kümmert man sich darum kaum, oder gar nicht, ob die Rauchfänge den feuerpolizeilichen Anforderungen entsprechen.

In vielen Gegenden finden wir Gemeinden vor, in welchen sich die Hauseigentümer mit von Stein gebauten und mit Ziegeln gedeckten Häuser rühmen. Niemand bemerkt es aber, umso weniger der Hauseigentümer selbst, dass das eigentliche Hauptzubehör, der Rauchfang, fehlt. Wie dürfen wir dann begehren, dass die mit Stroh, Schilf, Schindeln bedeckten Holzhäuser entsprechende Rauchfänge besitzen? Es gibt ja Dörfer, insbesondere in den Bergländern, wo im ganzen Gebiet kein einziger Rauchfang existiert.

Ich hatte die Gelegenheit in Böhmen, an den entlegensten Teilen des Schwarzwaldes, aus zerstreuten Häuser bestehende Dörfer zu sehen. Das ganze Haus ist von Holz erbaut, einzig und allein der Rauchfang bestand aus Steinen oder Ziegeln. In Oberösterreich, Kärnten, Tirol und in den einsamen Sennen habe ich hölzerne Wohnhäuser gesehen, deren von Kalksteinen gebauter Rauchfang weit über das Dach emporragte. Welche Ursache mochte wohl diese lobenswerte Vorsicht? Keine besondere. Die Massregeln der Behörden übergang ins Bewusstsein der Bevölkerung, die ja schliesslich die Feuergefahr vermeiden will. Warum geschieht dies nicht auch bei uns? Ich beantworte die Frage mit einer Erfahrung. In einer Gesellschaft fragte ich zufälligerweise einen Baumeister nach den Dimensionen der Rauchfänge, worauf er mir antwortete, dass die Schornsteine nach Möglich-

keit gebaut werden (!!)

Dies ist die Lage, in welche wir uns nicht fügen dürfen. Wir selber müssen die Aufmerksamkeit der kompetenten Behörde auf diese gefährlichen Unregelmässigkeiten lenken. Es ist natürlich, dass drei Generationen vergehen werden, bis auch bei uns ein idealer Zustand einheimisch wird, jedoch muss die grosse Arbeit begonnen werden, um zum Schlusse gelangen zu können. P.

Szemelvények az ipartörvényből

(1884. évi XVII. t. c.)

Igen gyakran előfordul, hogy kartársainknak iparuk ügyében kénytelenek a még mindig érvényben lévő ipartörvény rendelkezéseit igénybe venni, alábbiakban közöljük a legfontosabb, s iparunkra nézve érdeklő részeket.

10. §. d) pontja szerint a kéményseprés megkezdése és gyakorlása engedélyhez van kötve.

16. §. „A kéményseprés törvényhatósági joggal felruházott és rendezett tanácsu városokban munkakerülethez kötendő.

A kémények tisztítása havonként legalább egyszer és hol a napnak nagy részén és gyakran éjjel is tüzelnek, gyakrabban eszközlendő.

A kéményseprésért járó díjak szabályozandók.“

40. §. „Az iparos elhalálása esetében az üzletet annak az özvegye újabb bejelentés nélkül folytathatja. Engedélyhez kötött iparoknál azonban személyes megbízhatóságát az iparhatóság előtt igazolni köteles. Özvegy nem léteben, vagy ha ezen jogával élni nem akarna, az üzlet a kiskorú gyermekek vagy unokák javára folytatható.“

41. §. „Ha az ipar kiskorúak vagy jogi személyek részére gyakoroltatik, üzletvezető nevezendő s az iparhatóságnak bejelentendő.

Üzletvezető csak az lehet, ki ezen törvény értelmében az illető ipar önálló gyakorlására jogosítva van és az engedélyhez kötött iparokat illetőleg személyes megbízhatóságát az iparhatóság előtt igazolja.

A törvényes szabályok megtartásáról ő felel s a netán kiszabott büntetést ő fizeti.“

43. §. „A törvények és rendeletek, melyek a papokat, szerzeteseket, katonákat, bírákat és közhivatalnokokat az ipar gyakorlásában korlátozzák, jelen törvény által érintetlenül hagyatnak.“

60. §. (Első bekezdés.) „Gyermekek, kik életük 12-ik évét még be nem töltötték, tanonc-nak fel nem vehetők.

99. §. „Minden segédnek munkakönyvvvel kell ellátva lennie...”

103. §. A segéd bejelentésének határideje (iparhatósághoz) legkésőbb két hét.

104. §. A segéd kilépésekor a mester köteles a segéd kívánságára szolgálati bizonyítványt kiadni.

155. §. Az iparüzési jogtól, amennyiben külön törvények nem rendelkeznek, ezen törvény alapján senki, sem bírói ítélet, sem közigazgatási határozat által meg nem fosztható.

Fogadók... stb. kéményseprés... stb. az iparhatóság saját területén előrebocsátott vizsgálat és tárgyalás után meghatározott, vagy határozatlan időre megfoszthatja azt, akinél olyan tények merülnek fel, amelyek az ő iparának üzhetése tekintetében a közérkölség és közrendészet szempontjából megbizhatatlannak tün-
tetik fel. Az illető iparág csak új engedély alapján üzhető.

156. §. Pénzbüntetéssel sújtatik, aki engedélyhez kötött ipart önállóan üz, anélkül, hogy a törvény 4. 5. 6. 7. 8. 9. §-ának (előképzetség, iparendély stb.) megfelelt volna s aki az árszabályban megjelölt díjknál magasabb díjat szed.

Fentiekben adjuk rövid kivonatban azt, ami kartársainkat iparuk gyakorlása közben érdekelheti. Lapunk terjedelme nem engedi, hogy más, a kartársakat érdeklő rendelkezésekkel foglalkozzunk, de szükség esetén igen szívesen hajlandók vagyunk tagjainknak megadni minden ezirányu felvilágosítást.

Az összes tagokhoz!

Fizetési felszólítást minden tagnak küldötünk. Ha netalán olyanok is kaptak, akik időközben beküldték hátralékaikat, a nyugtázást a lap utján kapják meg. De kérjük az összes hátralékosokat, hogy szíveskedjenek a díjakat beküldeni, hogy ne legyünk kénytelenek a hátralékosok névsorát közzétenni.

*

Ha valaki még nem volna rendben az 10%-os adóügyével, kívánságára önköltségen

Tipografia Gutenberg Cluj, Calea Victoriei (volt Kossuth Lajos-utca) No. 38.

megküldöm az erre vonatkozó adótörvényt, melyből több példányt sikerült szereznem, — hogy azt szükség esetén felmutassa.

Platz Kálmán.

Befizetések 1926 szept. 1-től dec. 1-ig. Einzahlungen v. 1. Sept. bis 1. Dec. 1926.

Pejov Rochus București	---	---	Lei 338	—
Varró Károly Săvârșin	---	---	" 450	—
Vitták J. Bozovici	---	---	" 450	—
Hoszmann Ferdinand Steidorf	---	---	" 450	—
Dipold Ferenc Careii-Mari	---	---	" 500	—
Zsák János Hălmagiu	---	---	" 200	—
Vinkler János Gataia	---	---	" 300	—
Tokai Ferenc Gurahonț	---	---	" 300	—
András Béla Covasna	---	---	" 275	—
Czeplédi Ferenc Sacul	---	---	" 45	—
Vrobel Vilmos Codlea	---	---	" 600	—
Traian Tomi Beba-Veche	---	---	" 250	—
Reinelt Ágostné Satu-Mare	---	---	" 450	—
Szepesi Jakabné Satu-Mare	---	---	" 360	—
Kiss Pálné Satu-Mare	---	---	" 210	—
Gombos József Baia-Mare	---	---	" 300	—
Botz Andor Magheruş	---	---	" 300	—
Orsa Octavian Ilia	---	---	" 200	—
Vidniczky Ernő Oravița	---	---	" 550	—
Kovács Árpád Miercurea-Ciuc	---	---	" 500	—
Seidner András Roșnov	---	---	" 450	—
Etédi Ferenc Dej	---	---	" 450	—
Muntyán Józsefné Pui	---	---	" 750	—
Bárczai Sándor Ineu	---	---	" 405	—
Hartwich Károly Lechința	---	---	" 150	—
Tokai Ferenc	---	---	" 150	—
Bogdan Miklósné Ghioroc	---	---	" 450	—
Branduşan Lajos Gherla	---	---	" 450	—
Adamovits Ádámné Făget	---	---	" 370	—
Mihuti György Făget	---	---	" 500	—

Platz Kálmán.

ÜZLETVEZETŐI állást keresek. Szabó Gyula, Variac-Curca.